

— Добрѣ бе, Подправановъ . . .

— Не ме викатъ Подправановъ, ами Първановъ! Чуешъ ли?

— Нека така бжде, каза бай Михо. Сега нѣма лече какво да се измисля. Хората всичко измислили, всичко открили и за насъ не остава, що да измисляме.

— Не е така то! Знаешъ ли ти, ето въ София едно младо българче измислило „Чучулига“. Знаешъ ли, що е „Чучулига“ — машина да лети като чучулига въ въздуха. Това четохъ въ вѣстниците. Самъ изнамервачътъ съ името си писа, че неговата машина била по-добра и отъ френскитѣ, и отъ нѣмскитѣ, и отъ рускитѣ. Качва се синковецътъ на машината си, запали фитиля, па машината полети право къмъ небето; лети, колкото си иска, па кацне, дѣто иска, сжщо както прави чучулигата на пролѣтъ изъ нивата. Туй се вика уменъ българинъ. Сега, чувамъ, се качилъ на машината си, та право въ Франция, а оттамъ въ Белгия: нѣма да бие пжтъ, нѣма да чака желѣзница, нѣма параходъ . . . а пари, пари, пари . . .

Френци, нѣмци и белгийци се чудятъ на младия българинъ . . .

— Това не ще да е вѣрно, забѣлѣжи свѣнливо кърпачътъ Данаилъ.

— Какъ да не е вѣрно, есички вѣстници писаха за него.

— Ихъ да се невиди, защо на младини избѣгахъ отъ училището, каза бай Михо, може би и азъ щѣхъ да изнамѣря нѣкоя машина. Казватъ, че новитѣ машини докарвали голѣми богатства на стопанитѣ си.